

Ο Ηγούμενος Εφραίμ σε Μοναχική Σύναξη της Ι.Μ. Βεροίας

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιδινός / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Την Δευτέρα 2 Ιανουαρίου το απόγευμα πραγματοποιήθηκε σύναξη ιερομονάχων, μοναχών και μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά στην Βέροια.

Στο καθολικό της Ιεράς Μονής έψαλλαν επίκαιρους ύμνους οι αδελφότητες από την Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού, Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Παλατιτσίων και Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.

Στην σύναξη, που παρουσίασε ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας, χαιρετισμό απηύθηνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων, ενώ κύριος ομιλητής ήταν ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μ. Μονής Βατοπαιδίου αρχιμ. κ. Εφραίμ ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «η διακονία των

ανθρώπων στο κόσμο και τα μοναχικά καθήκοντα».

Μετά το πέρας των ομιλιών ακολούθησε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής η κοπή της Βασιλόπιτας.

Χαιρετισμός του σεβμιωτάτου στη μοναχική σύναξη.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου μᾶς δίνει καί φέτος μία εὐλογημένη εὐκαιρία συνάξεως ὅλων τῶν μοναχῶν καί τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεώς μας ὑπὸ τῆ φιλόξενη καί στοργικὴ σκέπη τῆς Μητέρας καί προστάτιδος τῶν μοναζόντων, τῆς Παναγίας μας, ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ.

Καί εἶναι μία ιδιαίτερα εὐλογημένη συγκυρία γιά δύο λόγους, ἀφενός γιατί ἡ ἀρχὴ τοῦ χρόνου προσφέρει πάντοτε μία καλή εὐκαιρία περισυλλογῆς, αὐτοεξετάσεως καί ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν στόχων μας καί τῶν πράξεών μας, καί ἀφετέρου γιατί ἡ Ἐκκλησία μας σηματοδοτεῖ τήν πορεία μας στόν νέο χρόνο μέ δύο μεγάλες ἀσκητικές μορφές, τῶν ὁποίων τῆ μνήμη ἐορτάσαμε χθές καί σήμερα, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ οὐρανοφάντορος, καί τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ.

Οἱ δύο αὐτοί ἅγιοι καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο βίωσαν τή μοναχική ζωή καί πολιτεία, καθώς καί οἱ δύο ἔζησαν ἀσκητικά, σέ ἐρημητήρια ἀπόκοσμα, ἀλλά συγχρόνως διακόνησαν καί τούς ἀνθρώπους, ὁ μέν Μέγας Βασίλειος ὡς ἱεράρχης καί ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ὁ δέ ἅγιος Σεραφεῖμ ὡς πνευματικός καί ὡς ὁδηγός στήν ἐν Χριστῷ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων, τούς ὁποίους θεράπευε καί ψυχικά καί σωματικά, μᾶς δίνουν τήν ἀφορμὴ γιά τό θέμα τῆς σημερινῆς μοναχικῆς μας συνάξεως τό ὁποῖο ἀφορᾶ τή στάση τοῦ μοναχοῦ πού διακονεῖ στόν κόσμο ἢ ἐξυπηρετεῖ τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων στή Μονή καί πῶς αὐτός μπορεῖ νά συνδυάζει τή μοναχική ζωή μέ τή διακονία στόν κόσμο καί τήν ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους.

Μοναχική ζωή καί συνάφεια μέ τόν κόσμο εἶναι στή βάση δύο ἀντίθετες ἔννοιες, ἐφόσον ὁ μοναχός ἀφοσιώνεται στόν Θεό, ἐγκαταλείποντας τόν κόσμο καί ὅ,τι τόν συνδέει μέ αὐτόν.

Μέ τόν ἀπόλυτο αὐτό καί καθαρὸ τρόπο ἔζησαν τή ζωή τους πολλοί μοναχοί καί ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Όμως ή φυγή από τόν κόσμο και ή ξενιτεία, στίς όποίες αναφέρονται και τίς όποίες συστήνουν οί Πατέρες τής Έκκλησίας μας ως βάση και θεμέλιο τής μοναχικής πολιτείας, δέν νοοῦνται μόνο τοπικά και γεωγραφικά, αλλά και πνευματικά. Φυγή από τόν κόσμο δέν σημαίνει απομακρύνομαι από τήν πόλη ή τό χωριό και ζῶ στήν ἔρημο, αλλά ζῶ τήν ἔρημο μέσα στήν ψυχή μου.

Έγκαταλείπω τόν κόσμο και ζῶ για τόν Χριστό, σημαίνει ἀδειάζω τόν ἑαυτό μου από τόν κόσμο και ἐνθρονίζω τόν Χριστό, όπουδήποτε και ἔάν ζῶ. Γι' αὐτό και οί πατέρες λέγουν ὅτι δέν εἶναι ὁ τόπος πού σέ κάνει μοναχό αλλά ὁ τρόπος.

Αὐτό βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι θά ἐγκαταλείψουμε τόν τόπο, θά ἐγκαταλείψουμε, δηλαδή, τά μοναστήρια και θά ζοῦμε στόν κόσμο, πιστεύοντας ὅτι ζοῦμε τή μοναχική ζωή μέσα μας.

Ὁ τόπος και ή μόνωση πού αὐτός μᾶς προσφέρει, μᾶς προστατεύουν από τούς περισπασμούς και τούς πειρασμούς τοῦ κόσμου και μᾶς βοηθοῦν νά ἐπικεντρωθοῦμε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο ἀφιερῶσαμε τή ζωή μας και τήν ὑπαρξή μας, και στήν ἄσκηση και τήν πνευματική μας καλλιέργεια.

Γι' αὐτό και ὁ μοναχός δέν ἐπιδιώκει και δέν πρέπει νά ἐπιδιώκει μέ δική του πρωτοβουλία τήν ἐπαφή μέ τόν κόσμο, χωρίς ὅμως νά ἐπαναπαύεται στήν ἰδέα ὅτι, ἔάν δέν ἔχει ἐπαφή μέ τόν κόσμο, ἔάν κλείνεται στους τοίχους τής Μονῆς του, ἀγιάζεται και σώζεται αὐτομάτως.

Αὐτό ἀποδεικνύουν και οί λόγοι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου στήν ἐπιστολή του πρὸς τόν ἐπίσκοπο Σεβαστείας Εὐστάθιο, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε ρωτήσει σχετικά μέ τή μοναχική ζωή στό ἀσκητήριό του Πόντου, ὅπου βρισκόταν. Γράφει, λοιπόν, ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ἐγὼ ἅ μὲν ποιῶ αὐτός ἐπί τῆς ἐσχατιαῖς ταύτης, νυκτός και ἡμέρας, γράφειν αἰσχύνομαι. Κατέλιπον μὲν γάρ τάς ἐν ἄστει διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτὸν δέ οὕτω ἀπολιπεῖν ἡδυνήθην».

Ντρέπομαι, γράφει ὁ ἱερός πατήρ, νά πῶ τί κάνω ἡμέρα και νύχτα στήν ἐρημιά αὐτή. Γιατί παρότι ἐγκατέλειψα τή ζωή τῆς πόλεως και τίς ἀπασχολήσεις της, ὡς ἀφορμή χιλιάδων κακῶν, δέν μπόρεσα ἀκόμη νά ἐγκαταλείψω τόν ἑαυτό μου.

Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυτοῦ μας και τοῦ κόσμου εἶναι, λοιπόν, τό ζητούμενο, εἴτε ζοῦμε ἀποκλειστικά μέσα στό μοναστήρι, εἴτε ἐρχόμαστε σέ ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους εἴτε διακονοῦμε στόν κόσμο ὡς ἄγαμοι κληρικοί, και αὐτό θά πρέπει νά προσπαθοῦμε νά ἐπιτύχουμε πάση θυσία, ὅπως και ἂν ζοῦμε.

Τή δυνατότητα αὐτοῦ τοῦ συνδυασμοῦ ἀποδεικνύει και τό αἶτημα τῆς

ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος του, γιὰ τοὺς μαθητὲς του. «Οὐχ ἐρωτῶ σε ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου». Δέν σοῦ ζητῶ, λέει ὁ Χριστός, πρὸς τὸν Θεό-Πατέρα του, νὰ βγάλεις τοὺς μαθητὲς μου ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ τοὺς διατηρήσεις μέσα στὴν ἀλήθειά σου.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι μπορούμε νὰ ζήσουμε τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, μπορούμε νὰ ζήσουμε τὴ μοναχικὴ πολιτεία, ἀφοῦ ὡς μοναχοὶ ζοῦσαν καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἔχοντας ἐπαφὴ καὶ μέ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὑπὸ μία προϋπόθεση, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι θὰ διατηρούμεθα μέσα στὴν ἀλήθεια, μέσα στὸν Χριστό καὶ ὅτι δέν θὰ ἐπηρεαζόμαστε καὶ δέν θὰ συσχηματιζόμαστε μέ τὸν κόσμο, ἀλλὰ θὰ ζοῦμε μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ τὴν ἀλήθεια τῆς μοναχικῆς μας ἀφιερώσεως ὅτιδήποτε καὶ ἐάν κάνουμε.

Ἡ διακονία στὸν κόσμο ἢ ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων μέσα στὴ Μονὴ μας μπορεῖ νὰ ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη προσπάθεια καὶ μεγαλύτερο ἀγῶνα ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ εἶναι ἐφικτὴ, ὅταν γίνεται ὡς διακονία ὑπακοῆς καὶ ὄχι ὡς προσωπικὴ ἢ ἐγωιστικὴ ἐπιλογή, ὅταν γίνεται μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς διατηρεῖ, ἐφόσον ἀγωνιζόμαστε καὶ ἐμεῖς, ἐν τῇ ἀληθείᾳ του.

Ἔτσι ἡ διακονία μας αὐτὴ γίνεται ὠφέλιμη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιατί τοὺς μεταφέρει τὴν ἐμπειρία τῆς ἀσκήσεως καὶ τὸ βίωμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ ἐκκεντρίζει καὶ τὴ δική τους πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἄσκηση μέ τὴν παράδοση τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

Ἀσφαλῶς χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὴν πλευρά μας, ὥστε νὰ μὴν εἴμαστε ἐμεῖς αὐτοὶ πού θὰ ἐπηρεασθοῦμε ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου ἀντὶ νὰ ἐπηρεάσουμε ἐμεῖς τὴ ζωὴ του. Διότι ἀρκετές φορές ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νὰ παρασυρθοῦμε, νὰ ἐκκοσμικευθοῦμε ἐμεῖς, νὰ συνηθίσουμε τίς συναναστροφές μέ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐνῶ ξεκινοῦμε ἀπὸ ἀγαθὰ κίνητρα καὶ ἀπὸ τὴν καλὴ διάθεση νὰ τοὺς βοηθήσουμε πνευματικά, στὴ συνέχεια οἰκειοποιούμεθα τίς συνήθειες καὶ τίς πρακτικὲς τῆς ζωῆς τους, ἀναπαυόμαστε σ' αὐτές, ἱκανοποιούμεθα βλέποντας τὴν ἀποδοχὴ πού ἀπολαμβάνουμε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ παρεκκλίνουμε ἀπὸ τίς ἀρχές τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τίς ὑποσχέσεις πού δώσαμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔτσι ἀποτυγχάνουμε διπλά.

Γιατί πέφτουμε στὴν παγίδα καὶ νομίζουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀποδέχονται καὶ μᾶς ἀγαποῦν γιὰ τὴν πνευματικότητά μας ἢ γιὰ τὸ σχῆμα πού φέρουμε, ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει συχνά γιατί στά πρόσωπά μας δέν βλέπουν πλέον τὸν μοναχό ἢ τὸν κληρικό ἀλλὰ ἓνα ἄνθρωπο ὅμοιο μέ αὐτούς, ἓνα ἀπλό φίλο τους.

Καί ἔτσι δέν ὠφελοῦνται, ἐπειδὴ δέν βλέπουν σέ μᾶς τό πρότυπο τῆς πνευματικῆς ζωῆς πού περιμένουν, ἴσως μάλιστα μερικοί καί σκανδαλίζονται, βλέποντάς μας νά ζοῦμε ὅπως καί οἱ κοσμικοί, ἀλλά καί οὔτε ἐμεῖς ὠφελούμεθα πνευματικά, καθὼς οὔτε τή διακονία μας ἐπιτελοῦμε ὅπως πρέπει οὔτε στά μοναχικά μας καθήκοντα εἴμαστε συνεπεῖς.

Ἀνάλογοι κίνδυνοι ἐλλοχεύουν καί γιά τούς μοναχοὺς καί τίς μοναχές πού ἔχουν ἀναλάβει στά μοναστήρια τή διακονία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιθυμία μας νά τούς βοηθήσουμε, νά τούς συμπαρασταθοῦμε, νά ἀνταποδώσουμε ἴσως μερικές φορές τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, δέν θά πρέπει νά μᾶς ὀδηγεῖ στήν οἰκειοποίηση τρόπων καί συνηθειῶν τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι περιμένουν κάτι ἀπό τούς μοναχοὺς καί τίς μοναχές, αὐτό δέν εἶναι κάτι πού μποροῦν νά βροῦν καί στόν κόσμο, ἀλλά κάτι διαφορετικό, κάτι πνευματικό πού θά τούς στηρίξει, καί αὐτό μπορεῖ νά εἶναι ὁ λόγος, ἀλλά πολύ περισσότερο εἶναι αὐτό πού ἀποπνέει καί μεταδίδει ἡ στάση μας καί ἡ ἀναστροφή μας ὡς μοναχῶν. Καί γι' αὐτό χρειάζεται πολλή προσοχή.

Βέβαια, ὅπως εἶπα καί στήν ἀρχή ἡ ἀποστασιοποίησή μας ἀπό τόν κόσμο καί τούς ἀνθρώπους, ἡ παντελής ἔλλειψη ἐπαφῆς μέ τούς ἀνθρώπους, δέν εἶναι ἡ λύση, διότι τόν κόσμο τόν φέρουμε μέσα μας ἢ μᾶς τόν φέρνουν καί τά σύγχρονα μέσα τῆς τεχνολογίας καί τῆς ἐπικοινωνίας, πού πολλοί καί ἀπό τούς μοναχοὺς καί τίς μοναχές σήμερα χρησιμοποιοῦν.

Καί ἔτσι μπορεῖ νά μὴν ἔχουμε σωματική ἢ αἰσθητή ἐπαφή μέ τόν κόσμο καί τούς ἀνθρώπους, καί νά παραμένουμε κλεισμένοι στό μοναστήρι μας ἢ στό κελί μας, ἀλλά νά ἔχουμε ἐπαφή μέσω τοῦ διαδικτύου ἢ τῶν μέσω κοινωνικῆς δικτυώσεως, καί νά εἴμαστε πιό πολύ μέσα στόν κόσμο ἀπό τούς ἀδελφούς πού διακονοῦν σ' αὐτό, ἔχοντας συγχρόνως τήν ψευδαίσθηση ὅτι ζοῦμε τή γνήσια μοναχική ζωή.

Πῶς μποροῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε ὅλα αὐτά τά θέματα, ὥστε νά συνδυάσουμε καί τή διακονία στόν κόσμο καί τή διακονία τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί τή μοναχική μας ζωή καί τά μοναχικά μας καθήκοντα, θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ἀκούσουμε ἀπόψε ἀπό τόν καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου, πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Ἐφραίμ, πού διαθέτει μεγάλη πνευματική ἐμπειρία ἀπό τή μακροχρόνια πορεία του ὡς ὑποτακτικός ἀγίων Γερόντων καί ἡγούμενος μιᾶς μεγάλης Ἀδελφότητος.

Τόν εὐχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη καί τήν καλωσύνη του νά εἶναι καί πάλι σήμερα κοντά μας καί νά μιλήσει στούς μοναχούς καί τίς μοναχές τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί τόν παρακαλῶ νά ἔλθει στό βῆμα καί νά λάβει τόν λόγο.

[ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:](#)

Πηγή: romfea.gr